

MAGASINET

TENDENS

14. UDGAVE, DECEMBER 2025

**JØRGEN
SKOUBOE**

**Om alt det, der ikke
er slut endnu**

SIDE 30

SLANGER I STUEN
Fristeren, straffen,
kæledyret

SIDE 10

**POLITISK
PUBCRAWL**

**Kom med til
Aarhus' valgfester**

SIDE 23

TEMA: SPÆNDING

- 03 LEDER**
- 04 AARHUS PORTRÆTTET**
Under masken på Hans Krull
- 10 DET MYTISKE DYR, DER KAN SLUGE DIT HOVED**
Hvem inviterer slangen ind i stuen?
- 14 FEMALE FORCE**
Kønsdiversitet uden mænd
- 16 HØJSPÆNDING**
400.000 volt, langt over jorden
- 20 ‘VI ER ALLE MØDRE’**
Aleksandras krop har både skabt liv og er blevet solgt. Nu vil hun ændre vores perspektiv
- 23 VALGREPORTAGE**
Hop med over hegnet til valgnattens fester
- 30 JØRGEN SKOUBOE SOM PENSIONIST**
Om ordentlighed, TV-afsked og det smukke ved jagten
- 36 ADRENALINKICK I MOUNTAINBIKE-SPORET**
Faldene må ikke blive til frygt
- 41 LØB, DER REDDER LIV**
Mød tre mennesker, der har haft andres skæbne mellem hænderne

SKRIBENTER

ADDIE DE LAMOTTE
AMALIE HERMANSEN
CAMILLE THOMSEN
DINES HOYER
IDA DYG KOCH
JOHANNE OVERGAARD MADSEN
KAJA DRUDE DRØJDAL
KRISTIAN LINDAHL
KRISTINE VINGAARD OLESEN
MARCUS BLADT HANSEN
MARTHA BACK CHRISTENSEN
MATHIAS FOLSTED
MAX FRANDSEN
NOAH SØRENSEN
SIMON DAMGAARD
VICTORIA HESTEHAUGE

FOTOGRAFER

ANDERS WOLFF MADSEN
CARL RAVNBAK
EMMA BRINK LAURSEN
KRISTINE BOJSEN
LAURA JUUL PALLESEN
MIKKEL ODD HØJGAARD
MATHILDA FRANK RASMUSSEN
MATHILDE WYMER POULSEN
ROSELLE KNAUS

FORSIDE & BAGSIDE

LAURA JUUL PALLESEN

Tiltrængt spænding

Det er mørkt, det er koldt, det er december. Selvom dagene i vintermånederne bliver kortere, føles de ofte længere. Solen er gået ned, før du overhovedet har fået fri. Din lejlighed er tæt på frysepunktet, fordi du ikke har råd til en dyr varmeregning. Du har mest af alt lyst til at ligge derhjemme under dynen.

Derfor jagter vi nu spændingen. Vi skal ud af sengen, og vi skal ud at opleve.

Vi skal kæle med slanger. Vi skal på mountainbiketure, til valgfester og langt op i højspændingsmaster. Vi skal møde mennesker som Hans Krull og Jørgen Skouboe. Og vi skal udfordre vores perspektiver.

Forhåbentligt kan denne 14. udgave af Magasinet TENDENS være en lille ting at varme sig på i decembers kulde og mørke.

Husk, at du ikke alene kan opleve TENDENS på tryk, men også lytte eller læse historierne på vores hjemmeside.

Rigtig god læselyst.

Chefredaktionen

Gustav Bo Hansen & Helena Porsborg

REDAKTIONEN

HELENA PORSBORG
Ansv. chefredaktor

GUSTAV BO HANSEN
Chefredaktor

BENEDICTE RAMFJORD
Fotoredaktor

VILMA SØNDERGAARD
Fotoredaktor

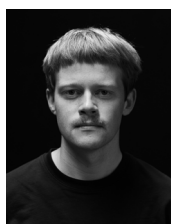
VIKTOR GAINI
Redaktor // Kultur

MARTHA MYHRE
Redaktor // Kultur

SEBASTIAN SANGANEE
Redaktor // Samfund

THOMAS LYKKE BUNDBGAARD
Redaktor // Samfund

SARA KAARE
Redaktor // Liv

AGNES REFSTRUP RICHTENDORFF
Redaktor // Liv

SOFIE HAGEN SIMONSEN
Lydredaktor

AGNETHE KRABBE HEIN
Lydredaktor

JULIE MEHL TORDRUP
Lydredaktor

DICTE FABIAN
Webredaktor

KATRINE LODAHL RØNN
Webredaktor

HAN TALER MED STORE BOGSTAVER,
MEN PENSELSTRØGENE
FÅR DET TIL AT STÅ

“bomstille på
øverste etage”

Hans Krull har tegnet, siden han kunne holde på en blyant. Grafikken førte ham til Kraków, og i mødet mellem kunstnere og kulturer åbnede hans verden sig op.

TENDENS møder den evigt nysgerrige kunstner på det kosmopolitiske værtshus Under Masken, hvor Marx og Gud er få meter fra hinanden.

TEKST: DINES HOYER & NOAH JENSEN SØRENSEN

FOTO: MATILDA FRANK RASMUSSEN

Blikke hviler på os, som vi træder ind ad døren. Blikke, der stammer fra rummets utallige masker, som lidt efter lidt dukker op i hver en lille afkrog mellem kunstværker og fotografier.

En gasmaske hænger fra loftet, hvor også Gud har fået en plads som motivet på et stort maleri. Og langs hele den ene væg står akvarier med små rødviolette fisk, der svømmer rundt mellem Buddha-figurer.

“Sådan her ser det ud inde i mit hoved. Og sådan så mit hus faktisk også ud engang. Alt herinde har jeg enten lavet eller taget med hjem fra mange af mine rejser.”

Ordene kommer fra kunstneren Hans Krull.

Han har inviteret TENDENS ind bag en af Aarhus' mest bemærkelsesværdige facader og helt ind under masken, som også er navnet på det værtshus, vi nu befinder os i.

Stedet skabte han i 1995, men for tre år siden lod han stafetten gå videre på den betingelse, at det fortsætter i samme ånd, og at han stadig skulle stå for udsmykningen.

“Det er et kosmopolitisk værtshus. Der skal være plads til alle kulturer og personer i alle aldre. Men man skal også kunne grine ad sig selv. Folk, der ikke har humoristisk sans, burde få fuld invalidepension,” siger han.

Hans Krull har med sine egne ord tegnet, siden han kunne holde på en blyant og har som kunstner arbejdet med både maleri, grafik og skulptur.

Som billedkunstner er han nok mest kendt for “Mågekysset” fra 1985, som stadig pryder gavlen på Fiskergade 90 i Aarhus.

Han har ligeledes stået for udsmykningen af Hotel Royal, som er kommet til verden i samarbejde med den polske kunstner Andrzej Kowalczyk og mange andre kunstnere.

Kunst og kommunisme

Lige inden for døren på Under Masken sidder et skelet med langt hår og karakteristisk skæg. Et farverigt vandgevær er placeret i dets hænder.

“Der har vi udsmyderen, Karl Marx. Han har tabt sig lidt,” forklarer Hans Krull, mens han peger over på den rigtignok noget afmagrede skikkelse.

Men selv om det er gemt bag en vis portion humor, har Marx faktisk spillet en større rolle i Hans Krulls liv. Som ung blev han hurtigt en del af den antiautoritære bølge, og efter at han i 1971 havde været i Indien med Den Rejsende Højskole, tog han til Aalborg med en gruppe ligesindede.

Målet var at opbygge kommunistiske celler på fabrikkerne og “udbrede det hellige marxistiske budskab til de brølende masser.”

“Så fandt jeg så senere ud af, at vejen til helvede er brølagt med gode intentioner. Jeg undrer mig over, at revolutionen altid æder sine egne børn,” fortæller han.

Men flere af idéerne holdt han fast i, og efter den unge kunstner forgæves havde forsøgt at komme ind på kunstakademiet i København, opstod der en mulighed, som vakte hans nysgerrighed.

På kunstakademiet i Kraków i Polen søgte han et forskningsstipendium. Han sendte en kæmpe rulle med grafikker derned, og på trods af at han ingen formel uddannelse havde, lykkedes det ham at blive optaget. På den måde blev Hans Krull forsker – og så i en meget ung alder.

“Det var fedt at komme til Kraków. Der var gang i den. Jeg forestiller mig, at det var lidt på samme måde som at komme til Paris i 1920'erne.

Der var demonstrationer og strejker. Folk blev skudt. Men det var ikke noget, der hylede mig ud af den, for jeg var ung og troede ikke, jeg kunne dø.”

De fem hurtige

Hvor drikker du din kaffe?

"På Café Under Masken eller derhjemme."

Hvad er dit yndlingssted i Aarhus?

"Café Under Masken."

Hvad er det første, du gør, når du står op, og det sidste, du gør, inden du går i seng?

"Mediterer. Men det er en hemmelighed, hvordan jeg gør."

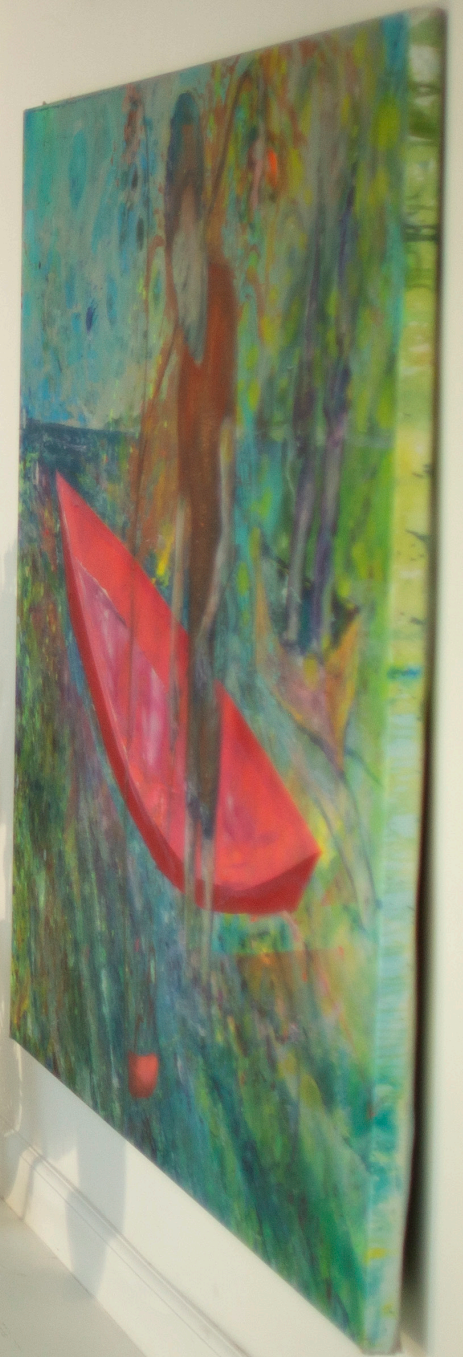
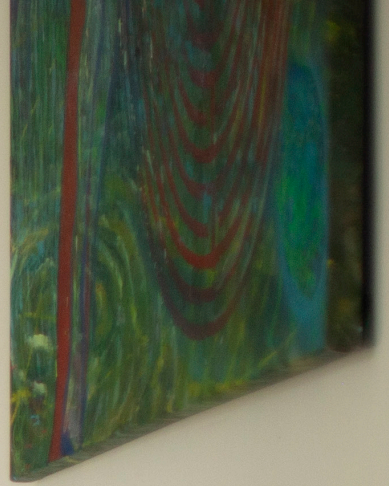
Hvor vil du anbefale en ung aarhusianer at tage hen?

"Café Under Masken. Fordi her møder du andre mennesker og lærer noget nyt. Det er vigtigt: Lær noget nyt hver dag."

Hvilket kunstværk er du mest glad for at have lavet?

"Det næste. Det er derfor, man bliver ved."

“Bomstille på øverste etage”

Ved indgangen til Hotel Royal støder man ind i tre karyatider, der holder glastaget oppe. Skulpturerne har Hans Krull skabt sammen med den russiske kunstner Dimitri Kaminker.

Den ene står foran kasinoet og forestiller en kvindekrop med et gedelignende ansigt.

“Det er spilledjævelen, som vokser ud af terningerne for at advare folk om, at det er fuldstændig åndssvagt at spille formuen op. Der er som regel kun én vinder på et kasino, og det er kasinoet.”

Hans Krull forklarer, at han bedst kan lave noget, hvis han har fuldstændig frie hænder. Men han elsker også at arbejde sammen med andre. Det kan ligne lidt et paradoks, medgiver han.

Det kan også virke som et mysterie, hvor idéerne til de mange kunstværker kommer fra. Folk spørger ham nogle gange, hvad han tænker på, mens han maler – men det er såmænd ret simpelt.

“Jeg har ikke tænkt en skid. Det står bomstille oppe på øverste etage. Hvis jeg nu kunne sige det med ord, så var jeg for helvede blevet forfatter i stedet for. Så jeg kan ikke forklare, hvad der sker. Det er, som om tiden står stille. Jeg er bare glad,” griner han.

Til gengæld hører han næsten altid musik, mens han maler. Alt lige fra Rolling Stones og Miles Davis til irsk folkemusik og balinesisk gamelan. Så længe han mærker en stemning, som gør ham nysgerrig og giver ham lyst til at udforske.

“Men det er ikke lige gyldigt, hvad jeg hører, for jeg lægger strøgene efter musikken. Lidt som en dirigent, bare med en pensel i stedet for en taktstok.”

I øjeblikket har Hans Krull en pop up-udstilling ved Store Torv i netop Hotel Royals lokaler. Der er udstillet malerier fra 2011 og frem samt forskellige former for grafik, blandt andet plakater med “Mågekysset”.

Den rastløse kunstner fra søfartsfamilien

Hans Krull tager det røde stearinlys på træbordet foran og tænder sin filterløse cigaret.

“Nu drukner vi en sømand,” udbryder han. En reference til myten om, at det at tænde en cigaret med et tændt lys slår en sømand ihjel.

Født ind i en søfartsfamilie på Ærø har Hans Krull i sine unge år været omgivet af historier fra sejlene familiemedlemmer.

Hans Krull nævner selv, at det maritime miljø har fungeret som inspirationskilde til Café Under Masken, et sted, som især er inspireret af Æros største by, Marstal, en by stærkt præget af en rig søfartshistorie.

Samtidig flyttede familien en del, hovedsageligt mellem forskellige steder på Fyn og Ærø. Og søfartsgenet blandet med en flyvsk tilværelse har i dén grad påvirket den nu 73-årige kunstner:

“Hele min familie har været søfarende. Så det med at ville ud i verden og nok også være noget rastløs, det er sådan en familietilbøjelighed. Og så at være kunstner. Min oldefar, min farfar og min far malede, og nu maler min søn også.”

Flere gange tager han os udenfor for at vise os noget af den kunst, han har lavet. Vi skifter setting, og når vi endelig sidder ned og snakker, er det ofte kunstnerens pludselige indskydelser, der udgør meget af samtalen.

Med andre ord: Hverken sindet eller kroppen står stille.

Turist i eget land

Hans Krull er et berejst menneske. Som den rastløse kunstner selv kommer ind på, har søfartsfamiliens indflydelse betydet, at han er kommet meget ud i verden – de seneste år især til Bali.

Og udover at bidrage med kunstnerisk inspiration har det at rejse ud i verden – og derved få øjnene op for forskellene fra sit eget hjemland – været noget, der har gjort indtryk på Hans Krull:

“Når man har rejst meget, så kan man føle sig som turist i sit eget land. Så lægger du mærke til ting, som du måske aldrig havde lagt mærke til før.”

Altså, dét at få øjnene op for modsætningerne giver nyt liv til den verden, man kender hjemmefra. Noget, som han også tager med i sit kunstneriske virke.

“Jeg tror meget på, at ting eksisterer i kraft af sine modsætninger. Det er noget, jeg har tænkt på, siden jeg som barn sad og lavede sort-hvide linoleumstryk.”

Tror du på Gud?

“Husk kærligheden.”

Sådan sagde Hans Krulls far til ham på sit dødsleje. Og det kan du bande på, han har gjort. Da han kom til Kraków, blev han forelsket med det samme, han trådte ind ad døren til kunstakademiet.

I Maria, som han levede med i 30 år, indtil hun i 2005 døde af kræft.

“Sorgen er kærlighedens pris,” siger han og fremhæver endnu en gang modsætningens kraft.

“Noget af det sidste, Maria sagde til mig, inden hun døde, var: ‘Hansi, jeg har aldrig kedet mig i dit selskab.’ Vi havde det fantastisk. Det lykkedes os at være forelskede i 30 år, også selv om der røg noget porcelæn på dørene,” fortæller han.

“Tror I på Gud?” spørger den 73-årige kunstner os pludselig.

For Hans Krull er det et essentielt spørgsmål. Selv ser han sig som agnostiker – én, der ser det som umuligt at få vished om Guds eksistens.

Han ser os direkte i øjnene og betoner, at det for ham handler om at være åben over for sine omgivelser, og at man for alt i verden ikke må gro fast.

Han søgte også kærligheden igen, for den kunne han på ingen måde undvære. Og som kunstner har nysgerrigheden altid stået som mantraet, der overtrumfer alt andet.

“Du lever, så længe du er nysgerrig. Så snart du stopper med det, er du åndeligt død. Så er du til gengæld også den perfekte forbruger.”

//

Jeg har ikke tænkt en skid. Det står bomstille oppe på øverste etage. Hvis jeg nu kunne sige det med ord, så var jeg for helvede blevet forfatter i stedet for.

AT LEVE MED

Hvem inviterer et af mytologiens mest frygtede væsener ind i sit hjem og lader 25 slanger sno sig omkring i sin dagligstue? TENDENS besøger 29-årige Mads Morel for at forstå tiltrækningen ved et urgammelt, levende symbol på fristelse, frygt og bedrag.

TEKST: JOHANNE OVERGAARD MADSEN

FOTO: EMMA BRINK LAURSEN

Som barn havde jeg en dansklærer, der hellere fortalte historier end lærte os grammatik og sætningsanalyse. Han bad os lukke øjnene og brugte timer på at fortælle.

Klarest står den græskmytologiske fortælling om Medusa; kvinden, som den græske gudinde Athena forvandlede til et monster med hår af slanger, og som kunne omdanne enhver til sten. Hun endte selvfølgelig med at blive halshugget.

For ligesom med så mange andre fortællinger var slangerne her billedet på den ultimative ondskab; det, der skulle overvindes – det sleske og utilregnelige.

Fristelsen.

Foran mig står nu en mand, som har alt dette snoende rundt i sine arme.

Langsomt, sort og skinnende.

“Jeg er altså ikke en freak,” nærmest lover han indledningsvist, og jeg kan ikke lade være med at bryde min professionelle facade og fordomsfuldt svare, at det er en ret syg kommentar at komme med, når man står i strømpebukser i sin stue og holder en mindre udgave af Voldemorts Nagini.

TENDENS er taget til Givskud for at møde Mads Morel, 29 år og håndværker. For på trods af myterne er det heldigt, at han står med en slange i armene, for det er netop derfor, vi er her; for at forstå, hvem der inviterer dette mytiske væsen ind i sit hjem.

Og Mads er en kvalificeret kandidat til at svare. Han har nemlig netop vist os ind i det rum i sit hjem, hvor 25 slanger bor.

Adam, Eva og Kim Kardashian

Selvom min egen bias fortæller mig, at dét at have slanger ikke just er svigermors drøm, er Mads lykkeligt forlovet med Jeanette.

Hun er sjovt nok bange for sommerfugle, men også grunden til, at hele slangeeventyret startede.

Både Jeanette og Mads har altid haft hjerte for dyr. Da Jeanette hørte om en sund og rask slange, som skulle aflives, gik der derfor dyreværn i den.

Og som med så meget andet, der starter for sjov, greb det hurtigt om sig. I dag bor der, foruden to hunde og en hamster, slanger for mere end 100.000 kroner i det lille hjem.

“Hvis først jeg gør noget, gør jeg det ordentligt,” smiler Mads.

Men lige så mytologisk og symbolsk opbundet, som mit forhold til slanger altid har været, lige så umiddelbart lader Mads’ forhold til dem at være.

Godt nok har han en sort slange, opkaldt efter Medusa, men størst af alle er den tre meter lange anakonda Britta, som i sagens natur blot er opkaldt efter hans mormor.

SLANGER

Mest mytologisk af hans fortællinger er den om, hvordan en af hans slanger endte med at blive repostet af Kim Kardashian i 2018, fordi hans kammerat havde photoshoppet Louis Vuitton-print på den.

Da jeg spørger, hvilken historisk slange han holder mest af, svarer han:

“Den fra Adam og Eva. Den første til at tage røven på en kvinde.”

En koldblodig hobby

Idéen om den danske slangeejer lugter for mange – formentlig – af kælderfugt og dødsangst. Et faktum, som Mads er helt bekendt med.

“Folk tænker tatoveringer og dårlig hårhigiejne – mærkelige typer,” medgiver han.

“Men det er forstadsmoren og hendes søn, hr. og fru Danmark.”

Han ligner da også bare en almindelig fyr, Mads, som – på trods af at fodre med levende mus og rotter – stadig begravner sine hamstre i haven, når de dør. Fordi alle dyr fortjener det meste.

Og selvom han og Jeanette indimellem har måttet vende stuen på hovedet, når en slange har skubbet en terrarielåge op, beskriver de deres levende skindkollektion mere som en hobby end som noget andet.

“Det er lidt ligesom at samle på frimærker,” bemærker Mads.

For slanger er ikke dyr, man tager ud for at kæle med. Du vil godt kunne opbygge en relation til dem, men den vil aldrig være gensidig.

De er koldblodige i alle ordets facetter, og uanset hvor meget kærlighed du giver, vil de aldrig føle den – og de vil aldrig være interesseret i at gengælde den.

Alligevel er det altafgørende for Mads, at de skal have det godt. Han går på messer og taler gen-gambling og avl med andre entusiaster – og hvis han hører, at nogle ikke er ordentlige ved deres dyr, slutter samtalen dér.

Britta

Inden vi forlod Aarhus, havde jeg haft sangen “Red Bellied Black Snake” på hjernen og lovet mig selv, at jeg ville være i min gode ret til ikke at røre ved noget som helst.

Det går også rimeligt, indtil Mads forsvinder og kommer lettere forpustet tilbage med den tre meter lange Britta om nakken.

“Du har fået din stivkrampevaccine, ikke?” spørger han, og kort efter ligger der 15 kilo dødvægt på mine skuldre.

“Min mormor er en skøn kvinde, men også en kvinde af mange holdninger. Da hun hørte, jeg havde fået dette læs af en slange, og at den skulle hedde Britta, blev hun fornærmet. Men kun i et halvt år,” fortæller Mads grinende.

Hun kan sluge dit hoved, hvis hun vil, fortæller han så. Jeg spørger, hvad der holder hende fra at kvæle mig.

“Du lugter ikke af rotte.”

Jeg tager det som et kompliment og spørger ham, om han alligevel er stærkere end Britta, hvis hun skulle gå i gang.

Det er han ikke. Angiveligt kan hun kvæle med samme kraft, som hvis den lille Citroën C1, vi er ankommet i, væltede ned over mig.

“Men hun er heller ikke sulten i dag.”

Af en eller anden grund smitter afslappetheden – Britta virker ikke farlig, og da jeg spejler mig i ruden, fremkaldes et ikonisk minde om Britney Spears i “I’m a Slave 4 U”-videoen – blot med mig i en langt mindre glamouros birolle.

Samtidig står det mere og mere klart, at det her er et hjem, hvor alle dyr har hver deres historie og personlighed. Hver deres kendte adfærdsmønster. Et hjem, hvor man – hobby eller ej – værner om alle liv og begræder dem, når de går tabt.

Jeg tager mig selv i – som Mads – at kalde Britta “hende” og ikke “den”, da jeg spørger, om han vil have hende tilbage igen.

Det farlige dyr

Med brændeovnens knitren i baggrunden spørger jeg ham, om det giver et særligt kick at holde dyr, der teoretisk set kan dræbe en.

Han ryster på hovedet. For ham ligger fascinationen ikke i faren, men i naturens præcision.

“Mine hunde har et værre ry end slangerne i resten af verden,” siger han med et blik rettet mod gulvet, hvor en Amerikansk Akita og en Chow Chow ligger foran ilden. I statistikkerne er de farligere dyr end slanger.

“De er faktisk meget tilregnelige, når du lærer at forstå dem – nogle får en stor hund som pikforlænger. Det er lidt det samme med slangerne,” fortæller han.

“Men jeg er faktisk ikke adrenalin-junkie overhovedet. Jeg kan godt lide at være i kontrol – derfor kan jeg også godt lide at lære slangerne at kende. Og så kan jeg godt lide, hvor veltilpassede de er.”

Og mens han viser os den ene slange efter den anden, står det klart, at det netop er slangens natur, der fascinerer ham; at dyret, der har eksisteret i mindst 100 millioner år, kan rokere sine organer, som det passer det, og at hannen er udrustet med to sæt genitalier, der således kan aflaste hinanden — en evolutionær finesse, der muliggør parring i over 38 timer.

Misundelsesværdigt.

Da vi har haft næsten alle slangerne ude af terrarierne, lakker besøget mod enden – og Mads har gjort mig klogere på slanger, end hvad David Attenborough og Steve Irwin tilsammen ville kunne have gjort.

I myterne er slangen altid noget andet end sig selv: Medusas straf, Evas frister, junglebogens bedrag. Hos Mads er den ingen af delene. Bare en levende, afholdt samling. En frimærke-albumversion af naturens ældste fortælling.

Det er svært ikke at blive en smule imponeret.

Køn og kultur i rampelyset

En ny festival, udelukkende drevet af kvinder og nonbinære, er kommet til byen. Hvem er kræfterne bag Female Force Festival, og hvad forsøger de at ændre ved musikbranchen?

TEKST: ADDIE DE LAMOTTE & MARCUS BLADT HANSEN
FOTO: KRISTINE BOJSEN

Bag de tunge gardiner på Turkis rundes de sidste forberedelser af. Lys, lyd og alt det andet tekniske. Alt det, man ikke tænker på, når man står foran scenen. I det ene rum ligger en kunstner og tager en lur på en sofa, i det andet sidder en psykolog til rådighed.

På spillestedets kontorer snakkes der hurtigt på engelsk og spansk, mens et sæt hænder overleverer en kop maté til et andet.

Der holdes festival på Vester Allés spillested Turkis, men denne festival adskiller sig fra det gængse arrangement på stedet: Her er ingen mænd.

Female Force Festival er nemlig udelukkende drevet af kvinder og nonbinære.

Fra Argentina til Danmark

Valentina Caudana, arrangør og en af de primære drivkræfter bag projektet Female Force, har rødder i Patagonien i Argentina. Med oplevelser af sydamerikansk machismo-kultur i hjemlandet, har hun i Danmark set sit snit til at starte et internationalt netværk af kvindelige og nonbinære kunstnere.

“Jeg synes, det er nødvendigt at støtte kvinder i at opnå deres drømme uafhængigt af mænd. Uafhængigt af noget som helst.”

I Argentina oplevede Valentina modstand som kvinde i musik- og festivalbranchen. I sit arbejde med at arrangere koncerter og festivaler stødte hun ofte ind i en mur.

“Vi tacklede problemer med diskrimination på en helt anden måde. Hvis vi vidste, at en festival ikke kunne lide kvinder, ville vi boykotte den helt. Det er anderledes her i Danmark. Her kan man snakke med hinanden med respekt.”

Med Female Force vil Valentina forene sin kulturelle baggrund og oplevelser i Argentina med det, hun har lært i Danmark. Hun vil hjælpe kunstnerne. Give dem et netværk, billeder til deres porteføljer og faciliter kontakten mellem kunstner og spillested. Hun vil skabe fællesskab på tværs af kultur. Foreningen skal fungere som et springbræt til resten af musikbranchen.

Og alt dette skal foregå uafhængigt. Næsten.

De får støtte af Dansk Musikforbund, men er derudover uafhængigt finansieret – gennem deres egne midler. Hele produktionen består af 47 medlemmer.

Sceneskift og selvforståelse

Sacha Terrot er lidt træt i dag. Deres fly blev aflyst, så de ankom først til Danmark tidligt denne morgen.

Sacha er en nonbinær queer kunstner med ophav i Ny Kaledonien, en lille ø i Oceanien mellem Australien og New Zealand. Efter at være droppet ud af medicinstudiet, hvor de lå blandt skolens bedste, dedikerede Sacha sig til musikken og flyttede til Frankrig, hvor de har boet siden.

Den nye kulisse åbnede en ny verden for Sacha, hvis indblik i queerkultur tidligere primært bestod af Ru Pauls “Drag Race”. Og det var i Frankrig, de opdagede deres konsidentitet på ny.

“Europa har virkelig hjulpet mig med at finde vejen mod en mere sand version af mig selv. Er jeg færdig? Har jeg fundet den helt? Jeg ved det ikke – det er en proces.”

Sacha laver triphop – tænk Massive Attack og Björk – men med lyde af Oceaniens natur indflettet. Vejen til Female Force var gennem Instagram, hvor Sacha søgte om at blive en del af projektet. Her kom de i kontakt med Valentina, som inviterede dem ind.

“Efter at være kommet til Frankrig oplevede jeg min kultur på en ny måde. Den blev reflekteret tilbage mod mig, og folk reagerede med nysgerrighed og begejstring.”

Sacha og Valentina har det til fælles, at de begge har set en åbning for mere progressivitet i det europæiske musiklandskab sammenlignet med deres konservative hjemlande.

Musikken bygger broer

Styrke i diversitet er ånden af Female Force. Både kønsmæssigt og kulturelt.

Men hvordan bryster man sig af kønsdiversitet, når man udelukker et køn? Den manglende kønsdiversitet i selve festivalen er en spejlvending af den musikbranche, de oplever og stiller sig kritiske over for.

Ved at klæde mindre kunstnere på til de store scener, skal de være et springbræt videre ud i musikbranchens utilgængelige sfære. Broer skal bygges på tværs af landegrænser, og et internationalt kollektiv tage form.

“Jeg tror, at når vi deler vores kulturer, når vi får muligheden for at rejse til andre lande, og når vi mærker, hvad der rører sig i verden, sker der noget helt specielt,” fortæller Sascha.

Spandex og keytar

Til koncerten sidder publikum på persiske tæpper, som dækker gulvet helt. I baren sælges der empanadas, øl og tyrkisk te. Bag pulsten står en lystekniker og sætter et fad vand over projektoren. Hun bevæger langsomt fadet, og bølgerne, det skaber, kastes op på scenens vægge.

Publikummet består af børn, unge og ældre. Alle med forskellig baggrund. De kigger op mod scenen, hvor Sacha nu står med hovedet foroverbøjet.

Ikklædt en avatarblå spandexdragt, prydet med syntetiske sorte extensions på hver skulder, begynder de deres optræden. De har malet ansigtet hvidt, og blå øjenskygge strækker sig fra øjenlåg til tindinger.

Sachas dans er rodfæstet i deres kultur. Oceanisk tradition og queeridentitet smelter her sammen. Som en fugl, der stækker sine vinger, løfter Sacha langsomt armene, før de igen hurtigt trækker dem mod kroppen.

Halvvejs gennem showet hiver Sacha en keytar frem og fyrer en solo af.

Men Sachas mål med deres optrædener er ikke kun kunstnerisk. Det er politisk.

“Meget af min lyrik beskæftiger sig med aktivisme. Det er i stor grad transkønnedes rettigheder og klima. Det er også noget, som jeg har taget med tilbage til mit hjemland. Jeg vil gerne bringe den nye Sacha til Ny Kaledonien.”

TEKST: MAX FRANSEN &
VICTORIA HESTEHAUGE
FOTO: MIKKEL ODD HOJGAARD

Højspændt hverdag

Vinden kan ruske i liften, et hjul til kabeltræk kan bryde, eller man kan i yderste tilfælde blive truet med et jagtgevær af en rabiatt, lokal jæger. Som højspændingsmontør er horisonten den eneste faste linje.

Verden nedenfor skrumper til miniformat og folder sig ud som et puslespil af marker, motorveje og villakvarterer.

60 meter over jorden svajer liften i et spindelvæv af glinsende stål og højspændingskabler.

I øjenhøjde med mastens top, der peger op på den kolde, klare novemberhimmel, knager stålet, mens vinden bider i kinderne.

De forfrosne knoer knuger lidt ekstra om rækværket. Følelsen af søsyge eller en svag beruselse sniger sig ind. Måske endda begge.

Her er højden ikke blot et antal meter. Det er en tilstand. Rå og altomsluttende.

Som en lille prik nede på jorden mellem reservedele, kassevogne og mudrede støvler,

kan man spotte det lange hvide hår, der tilhører den 55-årige højspændingsmontør Carsten Lillelund. Med blikket rettet mod liften følger han dens gyngende bevægelse med erfarne, isblå øjne.

Han har tilbragt mere tid i højder end de fleste. Men som projektforsperson er det nu hans job at have begge støvler solidt plantet i jorden og hovedet i alle retninger.

Uroens drivkraft

Siden Carsten var barn på Vestfyn, har han haft svært ved at sidde stille.

Traktorer og markarbejde var mere spændende end bøger, og hans stol i skolen stod ofte tom. Lige indtil hans far fik nok.

“Hvis du ikke kan passe din skole, må du finde et arbejde.”

I de næste 10 år gjorde Carsten sig både erfaringer som smed og lastbilchauffør, men det gav ikke den gnist, han søgte. Uroen kaldte på nye oplevelser.

Skæbnen ville, at Carstens svoger en dag ringede og spurgte, om han var højdeskræk.

“Det tror jeg sgu ikke,” svarede han, og pludselig stod han på vej ind i det job, der ville holde ham højt over jorden de næste 27 år.

Selvom den første tid som højspændingsmontør alligevel var præget af ubehag, vænnede Carsten sig til højderne.

Oppe i masterne blev frygt omdannet til respekt og præcision. Rastløsheden havde nu fundet sin kanal.

“Der havnede jeg nok på den rigtige hylde,” fortæller Carsten.

“En jungle i himlen”

Carstens vækkeur ringer klokken fem om morgenen i en lille campingvogn under den mørke himmel. Kaffemaskinen brummer, havregrynen hældes op, og den første cigaret tændes.

I hverdagen bor Carsten i campingvognen for at være tæt på det aktuelle projekt. Det betyder også, at han blot er hjemme ved familien i weekenderne.

“Da børnene var mindre, var det tit, jeg havde en tåre i øjenkrogen, når jeg skulle køre hjemmefra. Det er stadigvæk svært, men nu har vi gjort det i mange år,” forklarer han.

Før arbejdsdagen, som ifølge Carsten er “en jungle i himlen af kranopgaver,” transportopgaver og arbejde i masterne, sidder han kvart i syv til møde i den lille,

blå skurvogn. Her gennemgås dagens opgaver, sikkerhed og udstyr.

For når man arbejder med 400.000 volt, kræver det et andet sikkerhedsniveau end med en typisk 230-volts stikkontakt.

Helgardering bliver en kunst. Derfor nægter Carsten at gå på kompromis med sikkerheden.

“Så er det sgu lige meget, om vi får mørklagt hele København. Så længe alle er sikkert hjemme kl. 17.”

Arbejdet med knap en halv million volt er ikke ufarligt, men så længe Carsten og kollegerne sørger for at afsikre og neutralisere spændingen, kan truslen holdes nede. Det er det, de kalder at jorde.

“Strøm er farligt, og man skal have respekt

for det. Der er altid en lille risiko, og derfor går vi aldrig på kompromis med at jorde.”

Egentlig er det en anden, mere ukontrollerbar faktor, der er den største ubekendte i arbejdet med højspændingsmaster: vejret.

Når vindhastigheden overstiger 12,5 meter i sekundet, indstilles arbejdet.

“Der er kontant afregning,” siger Carsten

Og det gode humør ligger også under for vejrgudernes force majeure. Når man arbejder med naturkræfter, er der stort spænd mellem de gode og de dårlige dage.

under mudderet – og ikke mindst på grund af deres samhørighed.

“Når man arbejder med noget, der har potentialet til at være farligt, er det vigtigt, at man stoler på hinanden og har tillid. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde ville få lukket et øje, hvis jeg skulle være ansvarlig for, om nogen af mine kollegaer kom til skade.”

Det fælles ansvar og hensynet til hinanden gør båndet mellem montørerne unikt.

Lykken fortsætter

Selvom Carsten nu er 55 år, og håret er blevet malet lysere af tid og vind, er der ingen tegn på, at han er klar til kravle ned for sidste gang og slippe masten.

“Man skal hele tiden mærke efter, om man har lyst til at stå op om morgenen og smøre sin madpakke og tage af sted. Og det har jeg.”

Masten er mere end stål for Carsten. Et sted, hvor uro bliver til ro, og verden folder sig ud.

“Så er det sgu lige meget, om vi får mørklagt hele København. Så længe alle er sikkert hjemme kl. 17.”

Ude i felten udmunder det i en helt særlig familier jargon, når der skal kommunikeres kort og kontant uden for mange mellemregninger.

“Det er jo en arbejdsplads, hvor sproget er frit, og vi kan råbe af hinanden. Heldigvis har jeg i mine 27 år ikke oplevet, at der er to, der har været så voldsomt oppe at skændes, at de ikke kunne snakke sammen dagen efter,” fortæller Carsten.

I frokostpausen i skurvognen konstaterer en kvindelig kollega, at Carsten skal huske at vende ryggen til, når der skal tages billeder til artiklen.

“Der er du pæneste,” siger hun, inden han vender sig om og fremviser den vindblæste hvide hestehale. Skurvognen fyldes af en rungende latter.

En hverdag, som han næsten kan beskrive med et ord: “lykkelig... nej nok snarere tilfreds.”

Ikke fordi den er nem, men fordi den er levende. Et job, der afliver hans evige skrækscenarie om en hverdag, der bliver trivial.

“Der er ikke to dage, der ser ens ud, og det er det, der holder mig skarp. Jeg skal helst ikke vide, hvad dagen bringer.”

Hver morgen åbner døren til campingvognen som en portal til det uforudsigelige. Carsten ved aldrig, hvad der venter, men han ved, at han vil stå der.

Højt over jorden, med vinden som baggrundsmusik, kollegaerne ved sin side og horisonten som sin eneste faste linje.

“Jeg ved ikke, om I kan forestille jer, hvordan det er at vågne ved fem-tiden om morgenen i en lille tyndvægget campingvogn, hvor man kan høre regnen på taget. Så kan man nogle gange tænke, ‘hvorfor fanden er det lige, jeg gør det her?’”

Stor tillid, frit sprog

Ikke desto mindre skal jobbet gøres. Og når sengen i campingvognen antager magnetisk kraft på en råkold tirsdag morgen i midten af november, er det kammeraterne, der får Carsten til at hanke op i sig selv.

Både fordi han som regel henter dem i sin pickup truck – som nok er hvid et sted

Moderskabet består ikke kun af smukke øjeblikke

Aleksandra er tidligere sexarbejder – men for hende er det kun én ud af mange facetter i hendes liv. Hun er aktivist. Hun bruger mange timer på frivilligt arbejde. Og så er hun mor.

TEKST: KAJA DRUDE DRØJDAL,
KRISTINE VINGAARD OLESEN
& ROSELLE KNAUS
FOTO: ROSELLE KNAUS

Aleksandra har båret og født seks sønner.

At være mor er en del af hendes identitet. Alligevel føler Aleksandra sig konfronteret med et narrativ koncentreret om hendes arbejde. Et narrativ, der ikke kommer tæt på at forklare, hvem hun egentlig er.

For hun er mere end sit arbejde. Selvsagt. Alligevel bærer hun en følelse af, at hendes moderskab – set med omverdens øjne – står i kontrast til jobbet som sexarbejder.

“Det er så let for folk at dømme mig og det, jeg gør, og fortælle mig, hvordan jeg bør leve mit liv,” siger Aleksandra.

Hun ved, hvordan det er at blive dømt. Hun ved, hvordan det er at blive set lige igennem på gaden af de folk, som i går købte hendes ydelser.

“Jeg tilbyder ikke sex, altså seksuelt samleje længere. Nu arbejder jeg med massage – erotisk krop-mod-krop-massage; lingam og tantra. Det er langsommere, mere sensuelt, mere ømt. Men det kommer selvfølgelig an på personen, deres energi og deres behov.”

Massagen er en måde at tjene penge på, der er mere juridisk sikkert end klassisk sexarbejde.

Sønnerne kender både til hendes nuværende og tidligere arbejde. Det er noget, Aleksandra taler med dem om, for hun mener ikke, at det bør være et tabu. Heller ikke for hendes drenge.

Mor

Aleksandra ser moderskabet gennem små detaljer.

De første skridt. Barnets smil. Livet hun mærker gro under en graviditet – som en følelse af at bære på to hjerter.

“Jeg elsker at være gravid. Det er virkelig smukt. Ja, du går og kaster op, men du kan mærke kærligheden.”

Selvom det var farligt, blev hun tvunget til at arbejde under flere af sine graviditeter. Aleksandra kontrollerede ikke, hvem hun havde som kunder.

Hun elskede at være gravid, men var ofte alene om at komme igennem det. Det gælder også fødslerne.

“Jeg har ikke samme erfaring med moderskabet som rigtige mødre – dem, der ikke er sexarbejdere. Dem, som har en fantastisk mand og et normalt liv. De mødre, der kan sove, når de bliver trætte, fordi der er en mand, en kvinde, et familiemedlem, der hjælper med disse ting.”

Børnene vokser fra dag til dag, og i dag er sønnerne mellem otte og 24 år. Tiden flyver hurtigt forbi, fortæller Aleksandra. Hun beskriver det smukke i at være mor, når hun “ser det lille menneske blomstre.”

“Sådan tror jeg, alle mødre har det,” tilføjer hun.

Ligesom med livet, så er moderskabet ikke altid smukt, men det er lavet ud af smukke øjeblikke, siger Aleksandra.

“Og det er folk bange for at indrømme, fordi man bliver dømt for at sige højt, hvor svært et job det er.”

Moderskab er bevidstheden om, at nogle af sønnernes fædre var kunder. Det er smerte og udholdenhed, når drengene er syge. Det er kampen for sine børn. Det er tilværelsen, som ikke bare alenemor, men en alenemor med en masse bagage i et system, hvor hun føler, at det er svært at gøre det godt nok.

Og det er hendes børns syn på hendes arbejde.

“Der var altid nogle andre, som fortalte mine drenge, hvem jeg er, og – det meste af tiden – hvad jeg er,” siger Aleksandra.

Når sønnerne kommer hjem og fortæller, hvad de har fået at vide om deres mor, kan det føre til diskussioner. Aleksandra kan mærke, at de skammer sig, at de væmmes.

Hun føler, at de kigger på hende på samme måde, som hun føler, at resten verden kigger på hende.

“Det er svært. Det er svært for dem at vide, at deres mor er prostitueret.”

Selvom hun oplever, at børnene bliver et spejl af andre menneskers fordomme, er det vigtigt for hende at tage snakken med dem om sit arbejde. Hun prøver at udvide deres perspektiver.

“Selvom vi diskuterer, så vokser drengene, og jeg har altid ønsket at mine børn skulle være glade, gode og tolerante mennesker.”

Barndommens bagage og børn i hjertet

“Jeg siger, at jeg har været prostitueret, siden jeg var et lille barn, fordi jeg er blevet udnyttet af mange mænd.”

Sådan fortæller Aleksandra om starten på sit liv.

Hun har levet et barskt liv præget af udnyttelse og fysisk og psykisk vold. Hun har gennemlevet voldtægt, helt fra hun var et lille barn i Polen.

Nu bor Aleksandra i Danmark. Hun blev bragt hertil i 2016. Dengang var det nogle andre, der ejede hendes krop og bestemte over hendes arbejde. I dag bestemmer hun selv.

Hun har levet et liv, hvor hun selv har manglet hjælp. Derfor er det lige præcis det, der er vigtigt for hende; at hjælpe andre.

“Vi er alle mødre. Vi er alle fædre. Meningen er, at vi skal tage os af hinanden,” fortæller Aleksandra.

Ikke alle kan give liv til et barn, men der er mennesker i verden, som har brug for en mor eller far.

Og det kan vi alle være.

Det er mennesker, som hun møder som frivillig i vinterherberget.

Mennesker på gaden, hun giver mad til.

Mennesker som den hjemløse kvinde, hun giver tag over hovedet

Aleksandra har et klart budskab:

Behandl andre mennesker på samme måde, som I gerne selv vil behandles.

Hun fortæller det til sine sønner.

Og hun ønsker også, at alle andre forstår det.

Partihop på valgnatten

TENDENS var på besøg, da partierne i Aarhus holdt kommunalvalgsgæster. Kom med på en rejse i spændingens tegn, der indeholder en åbnet pakke kondomer, cigarrøg på LouLou og jagten på den livestreamende byråds kandidat.

TEKST: KRISTIAN LINDAHL
& SIMON DAMGAARD
FOTO: CARL RAVNBAK

På en aften, hvor et lag af Helly Hansen ville gøre underværker, og det meste af Aarhus har barrikaderet sig i sofaerne for at se en afgørende landskamp, leger TENDENS partihoppere.

Vi er draget ud i de Aarhusianske gader for at finde den spænding, der burde kulminere netop i aften på demokratiets store festdag.

Hvordan sådan en fest ser ud, finder vi først ud af ved at tage turen fra parti til parti, i håb om at opleve politikkerne smide tøjlerne, når kampagnetrætheden møder valgresultatet.

Allerede fra start har én fest været svær at ignorere:

Socialdemokratiets.

Et forventet politisk kollaps på landsplan og en ung kandidat, der efter sigende vil livestream hele showet i Sønderthon-stil, gør den til det sted, vi i virkeligheden helst vil være fluer på væggen.

Men før vi når dertil, begynder vores aften længere ude på venstrefløj.

EN PRESSET KIKÆRTEGRYDE

I en mørk baggård, tæt på Nørreport, fører en hvirveltrappe os op i lokalerne på anden sal, hvor Alternativet i løbet af valgkampen har forsøgt at få klima øverst på den politiske dagsorden i Aarhus.

Det kan diskuteres, hvorvidt det er lykkedes, men der er ikke ligefrem Uffe Elbæk-promille i rummet. Når vi spørger rundt, om der er udsigt til, at det bliver crazy senere, trækker de strikkede gæster på skuldrene.

Klima er dog utvivlsomt på toppen af den menu, som Lissi – aftenens kok og bestyrelsesformand – præsenterer.

Den gråhårede kvinde kigger nervøst ud over de sultne gæster. Der er kommet flere, end der er tilmeldt, og nu er hun bange for, at der ikke er nok ris, kikærtegrøde og blomkål til alle.

Lissi opfordrer derfor de fremmødte til at tage med måde.

Og her stopper bekymringerne ikke for Lissi, som tydeligvis har kæmpet med grøntsagerne hele dagen:

“Der er desværre kommet mælkeprodukt i salaten. Beklager.”

Da fællesspisning ikke ligefrem rimer på spænding, beslutter vi os for at drage videre mod Mejlgade, hvor Danmarks Kommunistiske Parti hører til på Café Oskar.

Her er de netop blevet færdige med hønsekødssuppen, da Birthe Ahrendt, spidskandidaten for partiet, klinger på glasset. Foran Che Guevara punkterer Birthe straks vores jagt på spænding, da hun fortæller, at det nok ikke bliver i år, at kommunisterne kommer ind.

Der er dog meget andet at være stolt over som kommunist her i Aarhus: "Vi har fået lavet en flot ny hjemmeside," nævner hun som noget af det første og sender herefter et skud ud til kammeraterne i København.

Ved nabobordet sidder en ung mand med en 3F-t-shirt, rulselvsmøger og øreringe, hvis diameter springer skalaen. På jagt efter lidt mere festlig stemning spørger vi, om ham og kammeraterne har planer om at tage med os videre til Enhedslistens fest. Den afholdes nemlig så tæt på, at man som kommunist kunne bevæge sig derhen ved en fejl.

Det skal de ikke bede om, så vi takker af på Café Oskar og går ind til naboerne på spillestedet Phono.

ADHD-VENLIG FEST

I bygningen, hvis ydervægge er overrendt med graffiti, møder vi for første gang en DJ, der spiller op til fest. Mere skulle der ikke til for at gøre os tørstige.

På vej mod baren slingrer vi mellem en stor mængde af rød-grønne balloner og et utal af mennesker. De har tydeligvis haft samme tanke som os.

Her er øreringene endnu større end hos kommunisterne. Flojlsbukser, eyeliner og Maté Maté er i høj kurs. Jazzbandet De Fire Maver byder op til fest senere.

Da vi endelig kommer frem til disken, fortæller bartenderen, at der har været en smule utilfredshed med priserne på de kolde varer i løbet af aftenen.

"De skal bare have det billigste," siger han lavmælt.

Ham, der satte sig ned på Randersvej forleden og stoppede trafikken i en times tid, går forbi os. Søsterpartiet fra Tyskland, Die Linke, er også til stede.

Når vi spørger folk, hvordan de vil beskrive aftenen uden at nævne et ord om politik, fejler de alle. Det nærmeste svar, vi kommer, er, at det bliver en "ADHD-venlig fest." Hvad end det nu betyder.

Bartenderen tilføjer senere, at han har fundet en pakke åbne kondomer ude på toiletlet. De stejle priser har åbenbart ikke sat en stopper for hyggen.

Den slags aktiviteter er vores tegn på, at vi har bevæget os nok på venstrefløj. Nu starter vores rejse ind over den politiske midte.

Men inden vi vender ryggen til Enhedslisten, falder vi i snak med en mand iført Palæstinaørklæde og et mørkt jakkesæt ude i gården. Han ønsker os en god Tour de Valgfest, og beder os hilse de andre partier. Ja, altså lige på nær Liberal Alliance.

“Hvis bare du snakker med mig, kan jeg få dig langt i livet som journalist.”

EN KEDELIG MIDTE

Spidskandidaten for Moderaterne, Polly Dutschke, har tidligere fortalt os, at der ikke er energi til en valgfest hos dem i aften, så næste stop bliver Radikale Venstre.

Til mange af de andre valgfester har vi en nogenlunde idé om, hvad der venter. Men hvordan fester man som Radikal?

Eller lige præcis én ting er vi ret sikre på, at de ikke gør sig i længere. Desværre når vi dog aldrig at få afklaret, hvorvidt der stadig bliver placeret skyldige hænder på uskyldige låre.

Det viser sig nemlig, at festen på Flux i Frederiksgade er privat på trods af den offentlige Facebook-begivenhed. Vi må håndtere en afvisning.

Vi går derfor videre mod det mest lovende punkt på ruten, nemlig Socialdemokratiets fest i ungdomslokalerne på Amaliegade. Til vores store skuffelse møder vi dog kun livestreameren Kristian Sommer i form af et kæmpe banner på en indtil videre tom bygning.

Vi må videre.

GUCCISLIPS PÅ LOULOU

Et sted, vi ved ikke vil skuffe, er Liberal Alliances valgfest, som (selvfølgelig) finder sted på LouLou nede ved åen. Partikassen har angiveligt fået et ordentligt knæk for at leje den luksuriøse natklubs lokaler her på en tirsdag aften, hvor resten af byen ser landskamp.

Herudover er vi blevet fortalt, at man har været så gavmilde at invitere Konservative, Venstre og Danmarksdemokraterne med til valgfesternes svar på det borgerlige konvent.

Da vi træder ind på LouLou, er resten af den blå familie dog ikke mødt op endnu. Det er til trods for, at der har været fri bar tidligere på aftenen. Og for at sige det ligeud er de fine båse ikke fyldt op, som de plejer.

En tung cigarrøg leder os ud under varmelamperne.

Her står de.

Helt som vi havde forestillet os. Med jakkesæt, Gucci-slips og blanke hurtigknepper-sko, ligner de alle hinanden. Søren Jensen, et af partiets unge håb her i Aarhus, læner sig anspændt op af et bord.

Han har placeret sin telefon op ad sin drink, for at følge med i resultaterne, der langsomt ruller ind.

Ved siden af Søren står en ung mand og drikker en negroni.

“Man er vel hedonist,” siger han ufortrødent.

Uden at ville afsløre for meget om partiets pengekasse,

bekræfter den unge mand, at der er blevet brugt på den gode side af 20 løg på aftenens festligheder. Han fortæller velvilligt om sit store netværk i ungdoms- og landspolitik.

“Hvis bare du snakker med mig, kan jeg få dig langt i livet som journalist.”

Intet tyder på, at den blå familie dukker op i den nærmeste fremtid, så på trods af en yderst gavmild kilde, må vi lede videre efter andre fester.

Vi beslutter os for at give Socialdemokratiet endnu en chance. Måske er de bare lidt sent på den. Men heller intet held denne gang. Hvor gemmer de sig? Ifølge deres begivenhed, bør der være godt gang i en buldrende efterfest lige nu.

HVOR FANDEN ER BUDDER?

Selvom vores netværksrige kilde fra LA ikke kunne hjælpe os med Socialdemokratiets hemmelige lokation, forlod vi ham ikke uden at få noget brugbart med videre.

Han nåede lige at hviske til os, at Venstre Ungdom holder til i deres lokaler på Fredens Torv, men da vi møder op, adskiller en låst port TENDENS fra Venstre.

Ingen af knapperne giver pote, så vi kredser os om bygningen, indtil vi får øje på noget, der ligner en valgfest på første sal. Desværre står der en mur omtrent på størrelse med Ellemanns løftebrud imellem os og festen.

Her står vi overfor en beslutning.

Giv dig selv en julegave, du bliver glad for resten af din karriere

Pr. 1. januar 2026 falder kontingentet for studerende til

49 kr.

Pr. Måned

Som studerende deltager du på lige fod med resten af dine kommende kollegaer, også i DJ-demokratiet, hvor din stemme er lige så vigtig som studieværtens eller seniorrådgiverens. I DJ har vi ingen A- og B-hold, men det er selvfølgelig billigere for dig, når du studerer. Men hov - er det ikke gratis, tænker du?

Intet godt er ægte gratis, det tror vi ikke på. Så betaler man som regel med noget andet: sine data, sine rettigheder, sin opmærksomhed. Vi sælger ikke dine data, vi kæmper for dine rettigheder, og vi ved, at din opmærksomhed er dit levebrød, derfor gør vi vores yderste for at leve op til den. Det synes vi er 49 kr. værd.

Du har sikkert allerede mødt KaJ. Det er vores lokale anker, vores studenterorganisation, lige her på DMJX. Mens du går på skolen, så er de din lokale fagforening - og hvad de ikke kan løse, det hjælper vi med.

Som medlem af DJ får du:

- Branchespecialiseret rådgivning om praktik, løn, kontrakter, job. Ingen anden fagforening kender mediebranchen som os.
- Fuld adgang til kurser, workshops og events.
- Mulighed for en markedsledende studiekon-to hos Lån&Spar
- En af markedets bedste studieforsikringer
- Mediebranchen stærkeste netværk
- Det ægte pressekort og mange flere fordele.

Scan og bliv medlem

Dansk Journalistforbunds studenterorganisation på DMJX i Aarhus

Vi er dit sikkerhedsnet og din lokale studenter- og fagforening, som kæmper for at sikre, at du som medlem står stærkest muligt på din uddannelse og under dit praktikforløb.

Hos os kan du ansøge om økonomisk støtte til studieture, bachelorprojekter eller til arrangementer og foreninger.

Som medlem af KaJ kan du få adgang til en række fordele

Pressekort

Fællesskab og netværk

Forsikringer og rabatter

Events og workshops

Som medlem er du også med til at støtte op om resten af DMJXs foreningsliv, som vi er med til at finansiere gennem medlemsbidrag.

Halvdelen af dit DJ-medlemsbidrag går direkte til KaJ.

Bliv medlem af Dansk Journalistforbund

- og støt op om fællesskabet i KaJ →

Det koster kun 77 kr./md.

Jørgen Skouboe gør status efter et liv med jagt og TV: ‘Jeg vil hverken rangere dyr eller kysse en skovsneppe i røven’

Han har sagt farvel til “Nak og Æd”, men ikke til naturen, nysgerrigheden eller de små narrestreger. Jagten, livet og ordentligheden hænger stadig i ham som piberøg i værkstedet.

TEKST: AMALIE HERMANSEN & IDA DYG KOCH

FOTO: LAURA JUUL PALLESEN

Midt i en stille parade af røde huse i Risskov åbner en hoveddør *heelt af sig selv*. Som i en dårlig gyserfilm. Ingen vært. Ingen velkomst. Bare en åben dør og varmen, der driver ud i kulden.

Sekundet efter træder Jørgen Skouboe frem med et drenget, lidt skælmsk smil, som en mand, der stadig synes, at små narrestreger er helt på sin plads.

“Kom indenfor, men behold skoene på,” siger han og vinker os ind, som om vi har kendt hinanden i 20 år.

Magasinet TENDENS er taget ud for at besøge den velkendte naturmand, der netop har lukket kapitlet om “Nak og Æd”.

Inde i huset fører Jørgen os direkte ind i det rum, han kalder “sit værksted.” En udestue, der lugter af træstøv og gamle historier.

Langs væggene hænger stemmejern og save side om side. På kommoden står en skål fyldt med piber og over den en hylde med små figurative kvistværker: menneskekroppe og silhuetter. Kunstværker, Jørgen Skouboe selv har skabt. Henne på arbejdsbordet ligger haglgæverer og rifler, befriet fra deres etuier og arrangeret som en lille trofæudstilling.

“Jeg kunne ikke helt huske, hvilken en I ville se, så jeg har lagt dem alle frem,” siger han og trækker på smilebåndet, som om han godt ved, det ser lidt voldsomt ud.

“Det er af respekt for jer. Jeg vil gerne være ordentlig, og derfor skal man ikke sløse med andres tid.”

Spoler man tiden tilbage til dengang, Jørgen Skouboes krøllede lokker endnu ikke var grå, står han som ung fyr i Magasins dekora-tionsafdeling. Dér, ved den aarhusianske Åboulevarden, begynder hans jagtrejse.

“Der arbejdede en fotograf lige i nærheden, og jeg skulle hente nogle fotostater for Magasin. Han spurgte om jeg ikke

“På min første jagt skete der ikke en skid, men jeg sad der og tænkte over min barndom. Og senere, der fik jeg endelig mit første dyr. Det var en ræv, og jeg var skidestolt, kan jeg huske.”

Mellem DR-korridorerne og gløder

I snart fem årtier har Jørgen Skouboe bevæget sig ind og ud af Danmarks Radios korridorer.

Siden slut-70'erne har han sat sit præg på alt fra naturprogrammerne “Dus med dyrene” til “Frilandshaven”, hvor lugten af mad over bål, jord under neglene og en snert af rock'n'roll har været et gennemgående tema.

Og så kom “Nak og Æd.”

Et program, der i 17 år udgjorde en fast puls i Skouboes liv, men som aldrig blev en maskine, fordi han insisterede på ægthed og det uforudsigelige.

“Min mission med “Nak og Æd” var at ændre synet på jagt. Man behøver ikke det rigtige tøj. Folk må gøre, hvad de vil, men jeg vil gøre det på min egen måde. Jeg gider hverken rangere dyr eller kysse en skovsnepe i røven,” fortæller han.

For ham handlede programmet lige så meget om mennesker som naturen. En slags opfordring til danskerne om at gå ud og være sammen på en måde, hvor man ikke behøver at performe.

“Vi snyder ikke i programmet. Vi er, som vi er, og vi klipper ikke noget væk, bare fordi noget går skævt. Jeg laver et manuskript på kun seks sider, så jeg i store træk har styr på jagten og dyret, men ellers er alt, som det ser ud. Når jeg kalder på Nikolaj, aner han ikke, hvad der kommer. Og det er dér, man får de rigtige reaktioner. Det er sgu ægte.”

ville med på jagt, og det var før, jeg havde jagttegn. Men jeg sagde bare jo!” fortæller han.

Skouboe går normalt ikke arm i arm med fremmede, men med fotografen Rolf klikkede det med det samme. De fandt hinanden gennem naturen og nørderiet. Rolf viste ham, at jagt ikke bare handler om at trykke på aftrækkeren, men om beplantning, vildtpleje og at være en del af kredsløbet.

De plantede kastanjetræer til vildtet og gik ture i terrænet. I begyndelsen var Jørgen med som en slags elev: uden våben, bare med øjne og nysgerrighed. Men til sidst var det uundgåeligt. Han måtte have et jagttegn.

“På min første jagt skete der ikke en skid, men jeg sad der og tænkte over min barndom. Og senere, der fik jeg endelig mit første dyr. Det var en ræv, og jeg var skidestolt, kan jeg huske.”

Siden har Skouboe jaget både med og uden kamera. Først med “Nak og Æd” tog han sit riffeltegn, og pludselig jagtede han ikke bare ræve og fugle, men også dyr med tungere pulser.

Ærlighed har en pris. Netop fordi programmet bygger på integritet, kunne legen heller ikke vare for evigt.

“Jeg kunne mærke, at vi lavede færre udsendelser. Jeg har altid sagt: ‘Så længe der er en skæv vinkel, fortsætter vi.’ Det var jo den skævhed, jeg jagtede.”

På et tidspunkt løb de tør for nye dyr og nye steder, der kunne bære en historie.

“Vi har lavet vores research, og der dukkede simpelthen ikke noget nyt op. Vi kan ikke skyde en ny råbuk eller fange en ny ørred. Vi har været der. Og så tænkte jeg: ‘Vi stopper her.’”

Det er ikke fordi gnisten er slukket, eller fordi han er blevet træt af hverken naturen, kameraet eller makkerskabet. Faktisk tværtimod. Han kunne sagtens have fortsat, hvis bare der var flere historier at fortælle.

“Men det er mange år, hvor man hele tiden skal finde på noget nyt. Jeg havde ikke lyst til bare at lave videre for at tjene penge. Sådan arbejder jeg ikke.”

Jagten på flodhesten i Zambia

For Jørgen Skouboe har jagt altid været forbundet med spænding. Det gælder, uanset om det er en and i en dansk mose eller en flodhest i Zambias flod. Og når han tænker tilbage på de mest nervepirrende øjeblikke, er han ikke et sekund i tvivl om, at det er historien om flodhesten, der nu skal fortælles.

“Når det virkelig gælder, går jeg ind i mig selv. Nikolaj Kirk får besked: nu skal munden holdes lukket. Så tager jeg ørepropper i og holder fokus på min vejtrækning.”

Riflen hviler på stativet, og aftrækkeren venter på tryk. Flodhesten skal rammes helt præcist – men til stor frustration for jægeren, nægter det massive dyr at lægge sig rigtigt.

Ventetiden trækker ud, hænderne ryster, og pulsen hamrer som trommer i bushen.

“I lang tid havde jeg dens øje lige på kornet. Jeg fik at vide, at jeg skulle ramme tre-fire centimeter under øjet. BANG. Og så var den død på stedet. Det var et tilløb til at skulle bøje pegefingeren, så langt som jeg aldrig har haft før. Jeg skulle kun koncentrere mig om min krop og min vejtrækning.”

De andre flodheste flygtede forskrækket. Floden blev rød, og det enorme dyr lå stille med ryggen i vandkanten. Nu begyndte et lige så stort arbejde. Unge lokale mænd bandt torv om flodhesten og halede den op på flodbredden med en traktor.

“Fra bushen kom der 30 kvinder med små børn på armen, som satte sig i skyggen og så på, at deres mænd huggede flodhesten op med økser. Bagefter kom mændene med hver sin plastikpose og fik flodhestekød med hjem til deres familie.”

Fejres skulle det, så de to erfarne “Nak og Æd”-mænd lavede en festmiddag. Hele landsbyen blev inviteret til flodhestegilde under den zambianske himmel.

“Jeg tænkte, at det var en smuk oplevelse. Det gav mening, og der var ikke noget, der gik galt. Alle havde givet hver deres indsats. Hele samfundet trådte til og hjalp.”

Væk fra ræset

Men Jørgen Skouboe behøver ikke tage helt til Zambia for at jage. Han har sit eget jagtområde omkring Mariager, som jævnligt lægger land til jagt efter råvildt i de tidlige morgentimer.

Tiden efter solopgang, når Jørgen sidder roligt på jagtposten, er som en slags terapi, hvor tankerne får frit spil. Han foretrækker at være på jagt med en enkelt god ven eller sig selv. Men hvad får han egentlig ventetiden til at gå med?

“Når jeg sidder ude på jagt, så tænker jeg jo nok på min hustru, Sanne. Jeg sidder bare og observerer, lytter og kigger. Hvis der kravler en lille edderkop på stativet, sidder jeg og holder øje med den. Ser om den falder ned eller firer sig ad en tråd, den har lavet.”

Det er netop i de stille øjeblikke, at jagten får sin særlige betydning. Ventetiden bliver en pause fra hverdagen, hvor sanserne skærpes, og naturens små detaljer træder frem.

“Det, de fleste nok kan lide ved jagt, er at slå tankerne fra. At komme væk fra ræset og ud i naturen. Naturen omfavner os. Jeg mærker, når jeg er i naturen eller i haven, at jeg ikke har flyvske tanker eller mylderbæ i hovedet. Jeg er der bare.”

Spændingen ved at vente på, om dyret mon slentrer forbi, mærker Jørgen Skouboe hver gang, han er på jagt. Men iveren efter at skyde vildt er ikke længere, hvad den har været.

“Det er kendetegnet for mange, der kommer op i alderen og har skudt det, de gerne vil. Det handler ikke om at få noget op at hænge på væggen. Det handler mere om venskabet og at være ude i naturen. Jeg er slet ikke så hidsig nu, som jeg var i gamle dage, da jeg ville skyde min første buk,” fortæller han.

Pensionistlivets mange projekter

Hvis man tager et hurtigt kig ind i rækkehusets udestue – værkstedet, som Skouboe selv kalder det – er man ikke i tvivl: Her bor en mand med gang i mange projekter.

Kurve i pileflet, fiskeruser og en beholder til pilene, som han bruger til bueskydning, er at finde langs alle vægge.

Alle værker har sin egen historie, og Jørgen deler dem gerne.

Han peger på en stol i træ, som for ham ikke kun er et møbel, men et resultat af en kreativ proces, hvor gamle minder og nye idéer mødes.

“Da jeg byggede stolen, måtte jeg tænke over, hvordan fa’ en man bygger sådan én. Jeg brugte min mors gamle spisestole i ryglænet og sædet, så den bærer en historie med sig. Det tog et par dage at bygge den, for jeg prøver mig frem, og nogle gange må jeg lave det om. Og så flyder det hele, og jeg kan ikke finde saven. I ved, sådan lidt rock’n’roll. Hele processen interesserer mig helt vildt.”

Jørgen Skouboe er en mand, der har gang i alverdens projekter både på TV og hjemme i privaten.

Derfor skræmmer pensionslivet med al tid i verden ham heller ikke.

“Jeg er glad for, at jeg helt kan komme væk fra computeren, som når jeg laver research til programmet. Nu kan jeg vågne om morgenen og spørge mig selv: ‘Hvad har du lyst til at lave i dag?’”

Venskaber trives i det fri

Naturen er ikke kun en kulisse for jagten. Den er en del af alt, Skouboe foretager sig.

Det ses, når han passer sine undulater, der bor i et bur i haven, bygger en model af sin garage i træ eller skriver navne på vinbjergsneglene i haven opkaldt efter børnebørnene.

I rækkehusets værksted falder snakken på venskaber. Jørgen beskriver sig selv som en enspænder med få, men tætte venner – og for ham trives venskaber bedst i naturen.

“Her opstår de gode samtaler, men man kan også være stille sammen. Det er mere uforpligtende i naturen end under PH-lamperne med dækkede borde og gæster på vej. Stillehed i en stue kan føles pinligt, men ikke i naturen. Der kan vi holde kæft og sidde rundt om et bål, og ingen føler sig akavede.”

Det handler om ordentlighed

Jørgen Skouboe har nu sagt ‘farvel og tak for denne gang’ til Danmarks Radio efter 47 år, hvoraf de sidste 17 er gået med “Nak og Æd”.

I programmets allersidste afsnit ser man, at Skouboe og Nikolaj Kirk giver hinanden et kram for alle årene.

Det er slut med alle rejserne, som det er blevet til i løbet af programmets 16 sæsoner. Men han slipper ikke helt for et par lange flyvture mere:

“Rejserne ligger bag mig. Det er ikke noget, jeg drømmer om, for jeg har rejst så meget. Men Sanne vil så gerne til Bali, og jeg tænkte: ‘Åh nej!’ Jeg kan ikke se mig selv i det, men jo – den tur må jeg nok hellere tage. Og det bliver sikkert også fint.”

Efter en lang snak i det røde rækkehus i Risskov om TV, privatliv, jagt og natur, som uden tvivl er store del af Jørgens tilværelse, gør han sig nogle tanker om det at ældes og se tilbage:

“Efter jeg er blevet ældre, tænker jeg specielt på: Har jeg gjort det godt nok? Er jeg ordentlig? Det er min far, der har lært mig om ordentlighed overfor andre og sig selv, og at kunne stå ved sig selv. Det tror jeg, at jeg kan sige langt hen ad vejen, at jeg har været.”

“Stilhed i en stue kan føles pinligt, men ikke i naturen. Der kan vi holde kæft og sidde rundt om et bål, og ingen føler sig akavede.”

Når Sara styrter, skal hun altid op på jernhesten igen

Det unge mountainbike-talent Sara Kallestrup stræber efter toppen af sin sportsgren. TENDENS er taget med på cykelskovtur uden for Viborg for at mærke suset.

TEKST: MATHIAS FOLSTED
FOTO: ANDERS WOLFF MADSEN

Lygterne skærer gennem mørket i Ådalen. Sara Kallestrup kaster sig gennem sporets sving og flyver over skovbunden. Fingrene er knuget fast til styret og blikket fastlåst på banen. Der er ingen slinger i valsen at spore.

Hun kører på en maskine af en mountainbike til den nette sum af 120.000 kr. – et beløb, der afspejler hendes ambitioner med sporten.

For Saras liv centrerer sig om mountainbiking. I hverdagen og weekenden. Om sommeren og vinteren. I lys og mørke.

Fra miniput til landsholdet

Sara Kallestrup var kun fem år, da hun satte sig op på cyklen og trodsede mudrede mountainbikespor for første gang. Meget vand er løbet under broen siden, men cykling har været den røde tråd.

Nu er hun 18 år, gymnasieelev, Team Danmark-atlet og landsholdsrytter.

“Jeg var syv år til mit første løb. Forestil dig en lille pige med strittende hår i pangfarvet grøn og lyserød cykeldragt. Jeg var ét stort smil!” fortæller hun, da vi fanger hende efter dagens træning. Selvom det er ved at blive mørkt og bidende koldt, er hun stadig klar på flere runder i skoven for kameraets skyld.

Til trods for sin unge alder har hun allerede deltaget i fire juniormesterskaber. Med en kommende oprykning fra U19- til U23-landsholdet er der udsigt til et niveauhop.

Hun skal være klar til at køre mod betydeligt ældre og mere erfarne ryttere, så træningen er intensiveret. I løbssæsonen

står den på 17 til 20 timers træning om ugen. Vel at mærke mens hun passer en uddannelse på Viborg Katedralskole ved siden af.

Livet ligner ikke den typiske 3.G'ers.

“Festerne og byturene er en sjældenhed. Jeg vil hellere prioritere en god træning og god søvn,” siger hun.

Det kan være svært at finde tid til det sociale i en uge pakket med træning og undervisning. Men der er ingen vej udenom cyklingen. For det er umuligt at lade være.

“Fuck det, nu kører jeg bare!”

Det går hurtigt, når Sara forcerer skovens spor. Det suser, når hun tager et hop, kæden rasler, og bladene kastes op bag hende.

“Der er et kæmpe adrenalinkick i at flyve ud over et stort hop eller køre ned over en masse sten,” siger hun.

Hver gang hun overkommer en ny forhindring – om det så er et kæmpe hop eller en stejl stigning – opstår den samme sejrusrus.

“Tit er det det mentale, jeg skal overkomme. Når jeg så overvinder en ny udfordring, får jeg altid lyst til mere. Det er så afhængighedsskabende,” forklarer hun med et kæmpe smil på læben, som bare tanken om suset er nok til at fremtrylle.

“ En forhindring må ikke vokse sig for stor i hovedet. På et tidspunkt skal man bare sige: ‘Fuck det, nu kører jeg bare!’ ”

Det ser povet ud, når Sara kaster sig selv og cyklen ud i det ene skarpe sving efter det andet og styrteddykker ned ad stejle skovstier.

For det utrænede øje ligner det noget, der kun kan være på vej til at gå galt. En enkelt glat sten på sporet og cyklen kan forsvinde under hende.

Og mountainbiking er da heller ikke verdens ufarligste sport. Farten er høj, underlaget hårdt og skaderne mange blandt mountainbikeryttere. Selv har hun aldrig fået nogen knoglebrud eller hjernerystelser. “7-9-13!” griner hun og banker under styret. Uheld har der ellers været nok af.

“Engang formåede jeg i styrt at knække stellet på min cykel tre gange på en måned. Jeg er også fløjet ud over styret en hel del gange, men jeg har været heldig at slippe med blå mærker og hold i nakken,” siger hun.

Når hun så ligger der i skovbunden og er kommet sig, er der kun én ting, der er vigtig.

Med det samme må hun ud på det samme spor igen og klare forhindringen. Chokket må ikke blive til frygt. Det er bare op på cyklen igen.

I skovens mulm og mørke

Selvom Saras cykel har fået mange tæsk, ligner den stadig noget,

som er taget ud af en sci-fi-film. Forgafflen er elektronisk styret, sadlen kan poppe op med et tryk på en knap, og lygterne penetrerer mørket – og det er de nødt til, som aftenen lægger sig over Ådalen.

“Det eneste, jeg kan fokusere på i mørket, er sporet lige foran mig. Koncentrationen er helt nødvendig,” forklarer hun.

Faktisk oplever hun, at mørkekørslen er en effektiv måde at træne fokus på.

“Når det så bliver lyst igen, så er jeg blevet bedre på sporet, for jeg har kun kunnet forholde mig til, hvad lygterne har lyst op.”

Selvom mørket er tæt, træningen hård og hastigheden høj, er det i skoven, hun finder roen.

“Jeg har en meget travl hverdag. Der er ikke så meget tid til andet end skole og træning. Her i naturen er der ingen forventninger til mig. Jeg kan bare køre i mine egne tanker. Det er så rart,” siger hun.

I skoven er hun tvunget til at fokusere og lægge alt andet end sporet og omgivelserne på hylden for en stund. Men det, hun i virkeligheden træner op til, er alt andet end en afstressende cykeltur.

En aggressiv rytter

Når Sara er til de store løb, står de som sild i en tønde i startfeltet. De kan være op til 60 ryttere. Det er store kræfter, der slippes løs, når starten går.

“Vi er en masse piger, der bare vil først ind på sporet. Det er altid kaotisk,” griner Sara.

Det handler om at have spidse albuer, hvis man vil fremad. Sporet er smalt, og konkurrenterne mange:

“Man skal være lidt bisset for at komme frem. Jeg er en aggressiv rytter, der godt vil vise, at her vil jeg igennem.”

En albue i siden skal omstilles til en vrede, der driver en frem.

“Så skal de bare have noget igen!” smiler hun kækt.

Sara vil overhale, og hun vil fremad. Og det store mål, det er klart. Selvom hun lige kommer til at tage sig tid til at blive student, er verdensmesterskabet i Italien til september det næste, hun stræber efter. Længere ude i fremtiden krydser hun fingre for OL.

Med oprykningen til U23 skal hun køre med ryttere af en helt anden kaliber, end hun er vant til. Men det er blot en kærkommen udfordring:

“Jeg ved, at jeg kan udvikle mig til at være med deroppe. Jeg er klar på at få nogle knubs!” siger hun.

Sara tager afsked med os, som hun mødte os – på sadlen med den ene hånd strakt frem til et selvsikkert håndtryk og den anden solidt plantet om styret. Faktisk hoppede hun slet ikke af cyklen en eneste gang under vores møde.

MED LIVET MELLEMLINGRENE

Hver dag smider 75 hjerteløbere alt, hvad de har i hænderne, for at redde liv. TENDENS er kommet tæt på tre af dem og deler deres historier om at handle, når sekunderne tæller.

TEKST: CAMILLE THOMSEN & MARTHA BACK
FOTO: MATHILDE WYMER

Ribbenene knækker som tørre kviste på en sommer-skovbund. Det er lyden af 24 knogler, der brækker, idet brystet omkring dem trykkes ned. Igen og igen.

I Danmark er 58.078 mennesker hjerteløbere.

Mennesker, der sætter deres eget liv på pause for at igangsætte en andens. De er blevet en uvurderlig del af det danske beredskab.

I denne historie vil du møde tre mennesker, der hver især har haft livet mellem fingrene.

Marcus' historie: Første gang jeg reddede et liv
En skrigende sirene trækker Marcus og hans kæreste ud af søvnen. Mens uret tikker 10 over 3, og de orangeklædte træer står alene på gaden udenfor, er der en mand, som er ved at dø.

En mand, hvis hjerte har sagt stop, og hvis tid er ved at rinde ud.

Telefonen kaster sit lys ud i det mørke rum, mens alarmens skrig får sin indvirkning på de to, nu vågne, skikkelser.

“Er du tilgængelig?” står der. Han accepterer, og som en filmisk play-knap går scenen i gang.

Det er efterårsferie, og de er på Mors for at besøge kærestens forældre, da den ringer for første gang. Den 24-årige Marcus Thomsen downloadede Hjerteløber-appen for et år siden, men i storbyen, hvor der sjældent er mangel på hjerteløbere, har han endnu ikke hørt alarmen.

I bilen sidder kæresten bag rattet. Marcus' øjne er klistrede til skærmen. “Til højre her. Venstre. Hurtigere!”

Appen viser først adressen på den nærmeste hjertestarter og så adressen på det hjem, der er ved at krakelere.

Hvor blodet ikke længere cirkulerer rundt, og organerne gisper efter ilt.

En kvinde vinker dem ind i parcelhuset med den åbne dør. Og så løber Marcus. Ind ad lågen og gennem haven.

Inde i soveværelset vil hjertestarteren ikke åbne.

Fingrene ryster, svedet pibler, og hvordan helvede åbner man sådan en?

“Du klarer det fint.” En anden hjerteløber lægger en blid hånd på ham og trykker på en knap, så kassen åbner sig.

Med adrenalinsens brusen i ørerne sætter han støddæmperne på mandens bare overkrop, imens en robot-stemme fortæller, at han skal begynde hjertemassage.

Han ser på sine flettede fingre, der pumper i brystet 15 gange med så meget kraft, at han kan høre ribbenene brække.

Soveværelset er småt, og Marcus må have sine ben under sengen for at komme til. Udenfor, i det stille villakvarter, guider den anden hjerteløber de ankomne ambulanceredde ind i kaosboblen.

Kroppen spjætter, og manden gisper. Først der forstår Marcus, hvad der er sket.

Når ambulanceredderne kommer, er hjerteløberens opgave slut. Marcus ved ikke, om manden er i live.

Mest af alt vil han gerne spørge ham, om han er okay.

Syv dage går, hvor tankerne skriger, og øjnene flakker.

“Hver aften, inden jeg skal sove, tænker jeg, hvad nu hvis den ringer i nat? Eller hvis jeg bliver vækket om to timer, og hvis

jeg går ned på hovedbanegården, hvad nu hvis det sker lige derhenne nu?”

Han sletter appen og snakker med sin familie og en sygeplejerske fra hjerteløberordningen. Efterår bliver til vinter, og som bladene forlader træerne, kommer modet langsomt tilbage.

Marcus er sikker på, at han snart er klar til at løbe for andres liv igen.

Rasmus' historie: Hjerteløber af hjertet
Ikke langt fra tropiske dyr og planter går alarmen.

Han befinder sig i udendørsområdet nær de tre kupler, omgivet af andre besøgende som ham selv, sin familie og deres venner.

Hvor langt væk er det? Han kigger på skærmen, fokuseret. 50 meter væk. Det er tæt på. Lige i nærheden.

Måske en af gæsterne?

43-årige Rasmus Sørensen havde ikke forventet, at en tur i Randers Regnskov ville ende med førstehjælp i et slangeterrarie.

Til trods for mange års erfaring som både hjerteløber og brandmand mærker han adrenalinen sive op i kroppen.

Det er nu. Liv eller død – bogstaveligt talt.

En strøm af besøgende kommer op fra terrariet for at give plads til personalet, mens Rasmus zigzagger imod trafikken af mennesker for at nå personen i livsfare.

Han træder ind i den fugtige varme i terrariet og får øje på manden.

“Jeg er hjerteløber af hjertet. Når jeg først hører min alarm, så får jeg skyklapper på.”

En af de ansatte er ved at give ham hjertemassage, men trætheden hos hende presser sig på.

Rasmus overtager, og to hjerteløbere mere dukker op for at hjælpe, indtil ambulancefolkene ankommer.

Idet han rejser sig fra manden, bliver han mødt af et par slangeøjne.

Slangen hænger ti centimeter over hans hoved. Situationens alvor fik ham til at glemme alt om krybdyrene – og at de kunne komme så tæt på.

Rasmus hjælper med at løfte manden op på båren, og kort efter kører ambulancen mod Regionshospitalet.

En sådan oplevelse er bare én ud af mange, Rasmus har haft. På de 15 år, han har været hjerteløber, har han været ude omkring 25 gange.

Det svinger, hvor tit han får en alarm.

På nuværende tidspunkt er det et halvt år siden, han sidst fik en alarm, tog vesten på og satte kurs mod lokationen.

Andre gange er han blevet kaldt ud en gang om ugen.

Udover selv at hjælpe kan han også lide at lære fra sig – han underviser nemlig også andre i at udføre førstehjælp.

“Jeg er hjerteløber af hjertet. Når jeg først hører min alarm, så får jeg skyklapper på. Så glemmer jeg næsten alt omkring mig. Der bliver sort, og så fokuserer jeg kun på telefonen.”

Han forklarer, at han tager afsted, når han kan, men at der også er visse situationer, hvor der ikke ville være mulighed for det.

For eksempel hvis han var alene hjemme med sit lille barn og ikke kunne gå fra ham.

Det er heller ikke altid, man kan redde den, man løber ud til.

Selvom det er trist, har Rasmus den pragmatiske holdning, at han har gjort, hvad han kan: Og når man har gjort det, man kan, kan man ikke gøre det bedre, som han udtrykker det. Efter at have været sendt ud som hjerteløber afsluttes opgaven

på appen, præcis hvor man startede med at få alarmen.

Til sidst får man et spørgeskema, der vil høre, hvordan det har været.

Er man for eksempel kommet fysisk til skade eller har fået odelagt et par bukser?

Så er der mulighed for erstatning.

“Det, jeg synes, er det fedeste, er, at den til sidst spørger, i hvilken grad man psykisk er påvirket af det. Og jeg har hørt, at dem, der har været meget påvirket, bliver ringet op af en psykolog bagefter for en samtale.”

Om han selv har været meget påvirket efter en episode, svarer han nej til:

“Ikke mere, end at jeg kan tage hjem og snakke med familien om det. Og uden at gå i detaljer, altså om hvad der lige er sket. Så har jeg fået læsset af, og så er jeg klar igen.”

Maikens historie: Førstehjælps-superhelte dragten
Som instruktør i førstehjælp kender hun proceduren. Skab sikkerhed. Vurder personen. Tilkald hjælp. Giv førstehjælp.

Men da hun, for første gang som hjerteløber, træder ind ad døren, står det klart, at hun ikke længere er den eneste ekspert.

Huset er allerede fyldt med mennesker.

Kvinden ligger i stabilt sideleje, og 46-årige Maiken Vestergaards eneste rolle bliver at vinke ambulancen ind.

Maiken har længe drømt om at installere hjerteløber-appen. Hun er allerede biologilærer, førstehjælpsinstruktør, samarit og bloddonor.

Først for et år siden kunne hun tilføje hjerteløber til sit repertoire, da hun tidligere var enlig mor til to små piger, hun ikke kunne efterlade alene.

De sidder i bilen på en tankstation, da kæresten hører hendes alarm. Da de ankommer til adressen, er situationen allerede under kontrol.

“Det var egentlig meget stille og roligt. Alt var, som det skulle være. Der var ikke så meget mere at komme efter.”

Hun trækker på skuldrene og smiler. Med erfaringen skinnende ud af øjnene fortæller hun, hvor vigtigt det er at bevare roen og troen på sine egne evner, når hun yder førstehjælp.

“Jeg hiver min usynlige førstehjælps-superhelte dragt på, for når jeg har den på, så kan jeg holde til alting.”

Det er både for hende selv, men også for det menneske, hun er ude at hjælpe.

Det er nemlig ikke kun førstehjælpsteknikken, hun lægger vægt på, men også hvordan man er i situationen på den mest omsorgsfulde måde. At kunne bevare roen og tro på egne evner smitter.

Personen, man hjælper, vil føle en større tryghed.

Selv efter mange år med førstehjælpen under neglene mærkede hun, hvordan hendes første hjerteløber-oplevelse efterlod en følelse af chok og bedrøvelse i hende.

Til trods for at man kan blive ramt af både superheltefølelsen og tristheden som hjerteløber, så mener Maiken Vestergaard, at alle kan være hjerteløbere.

“Det er bedre at prøve end slet ikke at gøre noget.”

I dag overlever fire gange så mange et hjertestop uden for hospitalet som for 25 år siden.
En udvikling, der blandt andet skyldes hjerteløbere som Marcus, Rasmus og Maiken. Mennesker, der viser, at det ikke kun kræver ekspertise at redde liv, men mest af alt modet til at handle.

BLIV GRATIS
STUDIEMEDLEM
AF A-KASSEN

MELD DIG IND NU

ajks.dk/TRYGHEJED

VI KENDER DIT **FAG** OG
FORSTÅR DIT **JOB** DU SKABER
DIN **KARRIERE** OG VI
GIVER DIG **TRYGHED**

A-kassen for kommunikation,
medier og kreativitet

ajks⁷

KOM TIL RELEASE PÅ HEADQUARTERS

Vi fejrer årets sidste release på HeadQuarters den 11. december.

Aftenen starter kl. 19:30 med quiz og hygge for alle. Senere på aftenen spiller DJ'en op til fest til langt ud på natten.

Så tag din studiegruppe, eksamensmakker og alle dine andre venner under armen – og fest med os!

Hvor? HeadQuarters, Valdemarsgade 1

Hvornår? 11. december kl. 19:30

Vi glæder os til at se dig!

Tendensredaktionen

Shotsbillet til dig fra os

The logo for HQ MUSIKBAR. The letters 'HQ' are rendered in a large, stylized, neon-like font with a glowing orange-red outline. Below 'HQ', the words 'MUSIKBAR' are written in a smaller, dark, sans-serif font. The entire logo is set against a dark, textured background.

TAK

Redaktionen på Tendens vil gerne takke alle, som har skrevet, fotograferet eller på anden vis støttet magasinet. Vi sætter stor pris på den kæmpe indsats, alle har gjort.

Denne udgave er årets sidste, og derfor betyder det også et farvel til alle dem, der skal videre i det nye år.

Stort tak til redaktører Martha Myhre og Sebastian Sanganee og chefredaktør Helena Porsborg. I har alle haft en kæmpe indflydelse på magasinet og været med til at præge dets identitet.

Samtidig vil vi også takke de skribenter, der nu skal i praktik, på udveksling eller af anden årsag stopper i TENDENS.

Samtidig glæder vi os til at se, hvad næste år vil bringe. Både af nye udgivelser med nye temaer og historier. Men også med nye medlemmer. Vi glæder os!

Vær med til at fejre TENDENS' 14. udgivelse til årets sidste fest den 11. december på HeadQuarters!

Tak, for at du havde lyst til at læse med.

Chefredaktør
Gustav Bo Hansen

Særligt tak til:

Tuborgfondet – Drømmepuljen
Alle annoncører
Lars Bai
HeadQuarters

WWW.MAGASINETTENDENS.ORG
INSTAGRAM: @MAGASINETTENDENS

MAGASINET ER SPONSORERET
AF TUBORGFONDET